

Vzpomeň, jak jsme půlili noc
v peřinách z kopretin.
To od té chvíle volám o pomoc,
že zůstal jsem Markétin.

Když pláče ti duše, tančíš pod okapy,
z dešťové vody máš plesový šat.
Políbíš poprvé a zatneš drápy,
je zoufalé zkoušet tě nemilovat.

Když svlékneš se, hoří slova v mých
básních
a brzy drolí se pro nevýznam.
Zčásti tě tvoří mé představy a sny,
zčásti pak vítr z dvou světových stran.

Jsem z rtuti, ty prý z ocele,
chutnáš jak ovocný čaj.
Navštiv mě v mé cele,
až opustíš svůj bludný kraj.

Jsi hravá jak světlo dortových svíček,
když stojí mu v cestě má silueta.
Nemoh' jsem odtrhnout oči z tvých víček,
když spala jsi a já se strachy klepal.

Sečet' jsem dech, co tu po tobě zůstal,
s výmluvným důlkem na posteli.
Se srdcem na dlani mi zacpáváš ústa,
že se nehodím pro lásku, že jsem
nedospělý.

Až jednou se jiný dotkne tvých ramen
a ty ucítíš ono jemné chvění,
věř prosím, Markétko, nebudu raněn,
že budeš-li šťastná, budu spokojený.